

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **P. T.**, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 42, 615 00 Brno, proti žalované: **Královští Ivi Hradec Králové a.s.**, se sídlem Komenského 1214, Hradec Králové, zast. JUDr. Jakubem Havlíčkem, advokátem se sídlem Divišova 882, Hradec Králové, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, **t a k t o :**

- I. **Žalovaná je povinna ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 10. 1. 2014.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 18. 910,- Kč k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Bubeníčкова 42, 615 00 Brno, a to do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Žalobci se vrací z účtu krajského soudu přeplatek na soudním poplatku ve výši 1.000,- Kč k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Bubeníčкова 42, 615 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Obsah žaloby**

Žalobce podal žalobu, kterou označil jako žalobu „o uložení povinnosti poskytnout informace požadované na základě zákona č. 106/1999 Sb.“

Uvedl v ní, že dne 10. 1. 2014 požádal žalovanou ve smyslu § 13 a násl. zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o sdělení informací, které následně v žalobě specifikoval (dále také jen „požadované informace“). S ohledem na níže uvedené není nutné přesný a úplný výčet informací požadovaných žalobcem po žalované v odůvodnění tohoto rozsudku uvádět, neboť to není pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní.

Žalovaná na žádost nikterak nereagovala. Proto podal žalobce v zákonné lhůtě, a to dne 6. 2. 2014, stížnost dle § 16a citovaného zákona. Rovněž o této stížnosti nebylo rozhodnuto.

Dle žalobce přitom žalované přísluší postavení povinného subjektu dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť je příjemcem veřejných prostředků Statutárního města Hradec Králové, které je držitelem 98,2 % akcií žalované.

Protože žalovaná bez zákonného důvodu nevydala o žádosti žalobce rozhodnutí a požadované informace neposkytla, navrhl žalobce, aby krajský soud rozhodl tak, že uloží žalované povinnost poskytnout požadované informace nebo vydat rozhodnutí o jejich neposkytnutí, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Následně bylo krajskému soudu doručeno podání žalobce ze dne 17. 4. 2014 označené jako „změna žaloby“, v jehož rubrice žalobce označuje žalobu výslovně jako žalobu na ochranu proti nečinnosti. Uvedl, že žaloba byla nesprávně označena jako žaloba o uložení povinnosti poskytnout informace, ale jedná se o žalobu nečinnostní. Tato skutečnost dle něho plyne z obsahu žaloby, z něhož je zřejmé, že žádné rozhodnutí ve věci dosud žalovanou vydáno nebylo.

S odkazem na § 95 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proto změnil označení žaloby tak, že místo „žaloba o uložení povinnosti poskytnout informace požadované na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“ bude znít „žaloba o ochranu proti nečinnosti (na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).“

Současně také změnil (upřesnil) petit tak, že místo shora citovaného původního návrhu by měl znít: „Žalovaná je povinna ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 10. 1. 2014.“

II. Obsah vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření nejprve zpochybnila změnu žalobního petitu, kterou považovala za nepřipustnou. Původní žaloba ze dne 27. 3. 2014 byla dle jejího názoru žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s. Teprve po výzvě soudu k předložení rozhodných listin, žalobce zjistil, že tomuto požadavku nemůže vyhovět a bylo mu zřejmé, že s takovou žalobou nemůže být úspěšný. Proto změnil svůj návrh a tím i podstatu a druh žaloby. Tento postup nelze dle žalované vnímat jinak, než jako snahu žalobce vyhnout se jistému neúspěchu ve věci. Nepřipustnost navrhované změny žaloby plyne z toho, že původní žaloba směřovala k dosažení zcela jiného

výsledku, než jakého se žalobce snaží dosáhnout změnou návrhu, potažmo změnou žalobního typu. Přitom oba žalobní typy je třeba posuzovat dle odlišné právní úpravy a zákonných podmínek. Navrhla proto, aby krajský soud změnu žaloby nepřipustil a pokračoval v řízení o původním žalobcově návrhu.

Dále k žalobě uvedla, že dle svého tvrzení v původní žalobě měl žalobce požádat žalovanou o poskytnutí požadovaných informací podáním ze dne 10. 1. 2014. Následně měl dne 6. 2. 2014 podat stížnost. Dle žalované však žalobce nepředkládá nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Žalobce totiž zmiňované listiny nepředložil. Neunesl tedy své důkazní břemeno a jeho původnímu návrhu nelze vyhovět.

Pro případ, že by soud připustil navrhovanou změnu žaloby, žalovaná z procesní opatrnosti konstatovala, že s ohledem na shora uvedené nelze vyhovět ani pozměněnému návrhu žalobce, neboť nepředložil jediný důkaz, že žalovanou o nějaké informace vůbec požádal. O nečinnosti žalované tedy nelze vůbec uvažovat. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

III. Replika žalobce

Ve své replice k žalobě žalobce konstatoval, že změna petitu žaloby je i ve správním soudnictví přípustná. Proti duchu s. ř. s. by to bylo pouze za situace, kdyby se takovým postupem obcházel ustanovení o lhůtě pro podání žaloby. Žalobce však v dané věci učinil svůj návrh ještě ve lhůtě pro podání obou typů žalob. Opačný výklad by podle něj nepřinesl žádnou větší ochranu práv kohokoliv a byl by pouze odůvodněním zjevné nehospodárnosti a neúčelnosti. Na označení žaloby na titulní straně přitom vůbec nezáleží, podstatný je obsah podání. Žaloba je tedy způsobilá projednání a je určitá, i kdyby na titulní straně žádné její označení nebylo.

Žalobní petit pak byl omezen z alternativního (poskytnout nebo rozhodnout) na jednoduchý (rozhodnout). Žalobce tedy se skutkovým základem žaloby nijak nenakládal, obsahově žalobu neměnil a petit nerozšířil. Jedná se tak pouze o upřesnění, aniž by došlo ke změnám skutkového stavu. Názor žalované tak považoval za formalistický.

K věcné argumentaci žalované uvedl, že se jedná o zjevnou neochotu požadované informace poskytnout. Ohradil se, že by jím v žalobě zmiňovaná podání nedoložil, ale učinil tak znovu spolu s podacími lístky poštovního přepravce, z nichž plyne, že žádost i stížnost byla zaslány žalované a kdy se tak stalo. Setrval proto na svém návrhu.

IV. Jednání soudu

Při jednání soud dne 28. 4. 2015 žalovaná upozornila, že žalobce v žalobě hovoří o žádosti ze dne 10. 1. 2014 a stížnosti ze dne 6. 2. 2014. Přiložil však listinu označenou jako žádost o informaci datovanou dnem 9. 1. 2013. Žalobcem předložená stížnost datovaná dnem 6. 2. 2014 nese základní nedostatky, kdy z jejího obsahu neplyne, že si žalobce na jakýkoliv postup žalované stěžuje. Rozhodující je přitom obsah podání, nikoliv jeho formální označení. Dále namítla, že ve stížnosti odkázal žalobce na svoji žádost ze dne 9. 1. 2013, je tedy zřejmé, že i

kdyby stížnost splňovala formální náležitosti, byla podána opožděně, po uplynutí 30-ti denní lhůty ode dne, kdy mělo být o žádosti rozhodnuto.

Dále žalovaná zdůraznila, že nyní se žalobce domáhá rozhodnutí o jeho žádosti ze dne 10. 1. 2014. Žádná listina označená tímto datem, nebo datem blízkým, však žalobcem nebyla předložena. Listiny předložené žalobcem jsou vždy datovány zcela jiným datem, obě stížnosti předložené žalobcem nejsou ani stejného obsahu, mohly tedy být žalobcem účelově vytvořeny. Žalobce tedy nedoložil existenci své žádosti ze dne 10. 1. 2014, o jejímž posouzení by měla žalovaná dle žalobního petitu rozhodnout. Stížnost ze dne 6. 2. 2014 se pak vztahuje k žádosti ze dne 9. 1. 2013, není s ohledem na svůj obsah stížností, případně musela být podána opožděně.

Zástupce žalobce v reakci na toto vystoupení uvedl, že žádost o informace byla dána na poštu dne 10. 1. 2014 a pouhým překlepem, neboť se jednalo o počátek kalendářního roku, byla omylem označena 9. 1. 2013. Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace je datována dnem 6. 2. 2014, téhož dne byla podána na poštu. V této stížnosti je označen účastník, je označena žádost o informaci a to stejným datem s překlepem jako byla označena žádost. Obsah stížnosti pak dle jeho názoru splňuje potřebné náležitosti. V žalobním návrhu pak zcela záměrně uvedl „žádost žalobce ze dne 10. 1. 2014“, neboť dle jeho názoru soudy spíše označují určité písemnosti nikoliv datem, kdy měly být vyhotoveny, ale datem, kdy byly doručeny adresátům. Žádost žalobce ze dne 16. 6. 2013 a stížnost žalobce ze dne 25. 7. 2013 založené žalobcem coby přílohy žaloby do soudního spisu nemají dle něho přímý vztah k projednávané věci.

Žalovaná následně zpochybnila tvrzení žalobce o překlepu, neboť v petitu se domáhá rozhodnutí o žádosti ze dne 10. 1. 2014, tedy žádosti zcela jiného data a není možné za překlep označit změnu třech číslic ze sedmi. Podací lístek pak dokládá odeslání jakési listiny, avšak není možné dovodit, jaká listina byla doopravdy odeslána. Není tedy prokázáno, jaké listiny byly vlastně žalované doručeny. Žalobce tedy dle ní neunesl v tomto směru důkazní břemeno, když jeho tvrzení jsou zmatečná a nevěrohodná.

K dotazu soudu zástupkyně žalované uvedla, že nemá informace o tom, zda žalované byla doručena žádost o poskytnutí informace datovaná dnem 9. 1. 2013. Nemá ani informaci, jakou písemnost žalovaná dne 10. 1. 2014 od advokátní kanceláře Ondruš & Ondruš a partneři obdržela. Nemá dále informaci o tom, zda byla žalované doručena stížnost žalobce ze dne 6. 2. 2014. Tuto skutečnost nemůže ani potvrdit, ani vyvrátit. Nemá rovněž informaci o tom, jakou písemnost obdržela žalovaná dne 6. 2. 2014 od advokátní kanceláře Ondruš & Ondruš a partneři. Podací lístek dle ní dokládá pouze odeslání písemnosti, nikoliv její doručení adresátovi.

Krajský soud následně při jednání vydal usnesení, kterým připustil změnu žaloby navrženou žalobcem v podání ze dne 17. 4. 2014 (odůvodnění viz níže).

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud posoudil věc podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Předně krajský soud považuje za důležité odůvodnit, proč připustil žalobcem navrhovanou změnu žaloby. Ze žaloby ze dne 27. 3. 2014 skutečně není na první pohled patrné, o jaký žalobní typ se jedná. Žaloba označení žalobního typu postrádá a rovněž alternativní podoba žalobního petitu (uložení povinnosti poskytnout požadované informace nebo uložení povinnosti vydat rozhodnutí o jejich neposkytnutí) nedává jasnou odpověď na otázku, zda se jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. nebo o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. Také z toho důvodu krajský soud z opatrnosti vyměřil soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, tedy ve výši, jakoby se jednalo o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Soudní poplatek v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je totiž nižší, pouhé 2.000,- Kč (viz položka 18 bod 2 písm. a) a d) Sazebníku soudních poplatků).

Při podrobnější četbě obsahu žaloby je však zřejmé, že skutkový stav věci je dle tvrzení žalobce takový, že žádné rozhodnutí o jeho žádosti o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím vydáno žalovanou nebylo (žaloba proti rozhodnutí správního orgánu tak nepřicházela vůbec v úvahu) a že se žalobce vydání takového rozhodnutí domáhá. Na změnu žalobního petitu navrženou žalobcem spočívající ve zúžení žalobního petitu pouze na uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve věci je tak dle krajského soudu nutno pohlížet pouze jako na jeho upřesnění, kterým bylo znění žalobního petitu uvedeno do souladu jak s obsahem žaloby, tak s ustanovením § 81 odst. 2 s. ř. s. Žalobce jinak obsah žaloby, tedy jak popis skutkového stavu věci, tak právní hodnocení, nikterak nezměnil. Nejednalo se tedy o jakési „surfování“ mezi shora uvedenými typy žalob, ale o upřesnění žalobního petitu u žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Vyvstala tak otázka, zda o takovém upřesnění žalobního petitu má být soudem vůbec rozhodováno jako o přípuštění jeho změny ve smyslu § 95 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. Krajský soud se nakonec rozhodl, že tak zejména s ohledem na námítky žalované, která navrhovanou změnu petitu rozporovala, neboť ji považovala za nepřipustnou, učiní. Nebylo totiž důvodu tomuto návrhu nevyhovět. Dle § 95 odst. 1 o. s. ř. může žalobce za řízení se souhlasem soudu měnit návrh na zahájení řízení. Dle odst. 2 soud nepřipustí změnu návrhu, jestliže by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změně návrhu. Taková situace v posuzované věci rozhodně nenastala, navržené upřesnění žalobního petitu nemělo na použitelnost výsledků dosavadního řízení pro řízení o upřesněném návrhu vliv naprosto žádný. Proto krajský soud přijal usnesení, kterým navrhovanou „změnu“ připustil.

B. Pokud jde o věcnou stránku věci, při jednání soudu se zřetelně vyjasnilo, že obrana žalované spočívá na jejím tvrzení, že podklady předložené žalobcem jsou zmatečné, neboť spolu nekorespondují data, kterými jsou podání označena s údaji uváděnými žalobcem, a dále na tvrzení, že nebylo žalobcem prokázáno, že předmětná žádost o poskytnutí požadovaných informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, jakož i předmětná stížnost na postup žalované při vyřizování této žádosti, byly žalované doručeny.

Krajský soud tedy musel nejprve rozklíčovat, jaká podání v projednávané věci žalobce vůči žalované učinil, kdy byla tato podání vyhotovena, resp. datována, a zda lze mít za prokázané jejich doručení žalované. V souvislosti s tím musí krajský soud předeslat, že uvedenou obranu žalované umožnila zejména strana žalující, která se

v souvislosti s podáním žádosti o poskytnutí požadovaných informací, s podáním stížnosti na postup žalované, jakož i s podáním žaloby dopustila celé řady pochybení (byť pouze formálního charakteru, jak bude odůvodněno níže), které celou záležitost zkomplikovaly a zneřehlednily.

B. 1. Tak předně krajskému soudu (obdobně jako žalované) nebylo z počátku jasné, proč jsou jako přílohy žaloby založeny žalobcem do soudního spisu jeho žádost o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 16. 6. 2013 adresovaná žalované (čl. 9 soudního spisu) a jeho stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 25. 7. 2013 adresovaná rovněž žalované (čl. 6 soudního spisu). Teprve při soudním jednání zástupce žalobce vyjasnil, že tyto písemnosti žádný přímý vztah k projednávané věci nemají. Jednalo se tedy o zcela jiný případ žádosti žalobce o poskytnutí informací žalovanou, resp. stížnosti proti jejímu postupu, v němž žalobce práva na soudní ochranu nevyužil. Bylo tak postaveno najisto, že tyto písemnosti jsou pro posouzení důvodnosti dané žaloby irelevantní.

B. 2. Dále bylo třeba objasnit, kdy měla být správně datována žádost o poskytnutí požadovaných informací. Z předložených podkladů vyplývá, že ta byla sepsána JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem advokátní kanceláře Ondruš & Ondruš a partneři a byla datována dnem 9. 1. 2013. Zástupce žalobce při jednání soudu uvedl, že se tak stalo omylem. Jednalo se o překlep, kdy správně měla být žádost datována dnem 9. 1. 2014. Krajský soud tomuto vysvětlení uvěřil a to z několika důvodů. Předně rozumí tomu, že k takovému pochybení mohlo dojít, zvláště za situace, kdy se, jak také poukázal zástupce žalobce, jednalo o počátek nového kalendářního roku.

K originálu této písemnosti dále byl přiložen originál podacího lístku, z něhož je patrné, že advokátní kancelář Ondruš & Ondruš a partneři odeslala dne 10. 1. 2014 na adresu žalované doporučeně zásilku o hmotnosti 0.014 kg, za což zaplatila 29,- Kč. Jednalo se tedy o běžnou písemnou zásilku odpovídající materiální podobě žádosti o poskytnutí požadovaných informací. Odeslání této písemnosti je pak v přímé časové souvislosti s datem 9. 1. 2014, kdy měla být žádost skutečně vyhotovena a datována.

K přímému dotazu soudu, zda žalovaná předmětnou žádost o poskytnutí požadovaných informací obdržela či nikoliv, konstatovala zástupkyně žalované, že takovou informaci od klienta nemá. Pouze opakovaně uvedla, že z podacího lístku lze dovodit toliko odeslání písemnosti, nikoliv její doručení adresátovi.

Na základě shora zjištěného skutkového stavu věci dospěl krajský soud k závěru, že zástupce žalobce JUDr. Radek Ondruš skutečně sepsal žádost o poskytnutí požadovaných informací dne 9. 1. 2014, ale v důsledku překlepu tuto žádost datoval dnem 9. 1. 2013. V návaznosti na sepsání žádosti ji pak druhý den, tedy 10. 1. 2014, doporučeně odeslal na adresu žalované. Žalovaná nepřišla s výslovným tvrzením, že by ji tato písemnost nebyla doručena, pouze tvrdila, že podací lístek tuto skutečnost neprokazuje, tedy že žalobce v tomto směru neunesl důkazní břemeno. Krajský soud však této obraně neuvěřil. Žalovaná totiž využila zejména shora uvedené chybné datace žádosti o poskytnutí informací a dále skutečnosti, že zástupce žalobce odeslal žádost doporučeně poštou. Takový způsob korespondence

je ale zcela běžný a nemůže jít k tíži odesílatele. Ten prokázal podacím lístkem, že dne 10. 1. 2014 žalované odeslal určitou písemnost, která z údajů uvedených na podacím lístku odpovídala předmětné žádosti. Žalovaná sice tvrdila, že to není důkaz toho, že jí byla žádost doručena. Neuvedla však výslovně, že by tomu tak bylo, tedy že by žádost skutečně neobdržela. Nepřišla ani s žádným věrohodným tvrzením, jakouže tedy jinou písemnost odeslanou dne 10. 1. 2014 zástupcem žalobce na její adresu od něho obdržela. V průběhu soudního řízení rovněž nebyl předložen žádný důkaz o tom, že by snad v průběhu doručování této písemnosti mělo dojít k závadám, které by způsobily její nedoručení adresátovi. Uvedený postoj žalované tak nutně budí dojem účelovosti.

B. 3. Objasnění podobných okolností bylo třeba i ohledně stížnosti žalobce na postup při vyřizování žádosti o informace. V jejím případě nebylo sporu o tom, že byla sepsána a datována dne 6. 2. 2014. Krajský soud nepřehlédl, že stížnost obsahovala chybný údaj o dataci žádosti (byť žalobce mohl ve stížnosti toto pochybení objasnit a předešlo by se tak mnoha z dnes přezkoumávaných nesrovnalostí), to však s ohledem na shora uvedený skutkový závěr soudu o chybnosti tohoto údaje není již pro věc rozhodující. Žalované nelze dát za pravdu, že by toto podání nemělo náležitosti stížnosti ve smyslu § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Je zřejmé, že žadatel informuje adresáta o podané žádosti, jakož i o tom, že uplynula zákonná lhůta bez toho, že by na žádost bylo jakkoliv reagováno. Z obsahu písemnosti je zcela zřejmé, o jaké podání jde a čeho se jím žalobce domáhá. Nutno poznamenat, že žádné formální náležitosti stížnosti zákon o svobodném přístupu k informacím nezakotvuje.

K originálu tohoto podání předložil žalobce originál podacího lístku, z něhož je patrné, že advokátní kancelář Ondruš & Ondruš a partneři odeslala dne 6. 2. 2014 na adresu žalované doporučeně zásilku o hmotnosti 0.009 kg, za což zaplatila 29,- Kč. Jednalo se tedy o běžnou písemnou zásilku odpovídající materiální podobě uvedené stížnosti. Odeslání této písemnosti je pak v přímé časové souvislosti s datem jejího vyhotovení.

K dotazu soudu, zda žalovaná předmětnou stížnost obdržela či nikoliv, konstatovala zástupkyně žalované, že takovou informaci od klienta nemá. Pouze opakovaně uvedla, že z podacího lístku lze dovodit toliko odeslání písemnosti, nikoliv její doručení adresátovi.

Na základě shora zjištěného skutkového stavu věci dospěl krajský soud k závěru, že zástupce žalobce JUDr. Radek Ondruš po sepisu žádosti dne 6. 2. 2014 tuto téhož dne doporučeně odeslal na adresu žalované. Žalovaná opětovně nepřišla s výslovným tvrzením, že by ji tato písemnost nebyla doručena, pouze tvrdila, že podací lístek tuto skutečnost neprokazuje, tedy že žalobce v tomto směru neunesl důkazní břemeno. Krajský soud však ani v tomto případě této obraně neuvěřil. Je nespornou skutečností, že zástupce žalobce odeslal stížnost doporučeně poštou. Takový způsob korespondence je ale zcela běžný a nemůže jít k tíži odesílatele. Ten prokázal podacím lístkem, že dne 6. 2. 2014 žalované odeslal určitou písemnost, která z údajů uvedených na podacím lístku odpovídala předmětné stížnosti. Žalovaná sice tvrdila, že to není důkaz toho, že jí byla stížnost doručena. Neuvedla však výslovně, že by tomu tak bylo, tedy že by stížnost skutečně neobdržela. Nepřišla ani s žádným věrohodným tvrzením, jakouže tedy jinou písemnost

odeslanou dne 6. 2. 2014 zástupcem žalobce na její adresu od něho obdržela. V průběhu soudního řízení rovněž nebyl předložen žádný důkaz o tom, že by snad v průběhu doručování této písemnosti mělo dojít k závadám, které by způsobily její nedoručení adresátovi. Uvedený postoj žalované také v tomto případě budí dojem účelovosti.

B. 4. Další nejasnost vznikla v souvislosti s tím, že žalobce v žalobě označuje žádost o poskytnutí požadovaných informací jako žádost ze dne 10. 1. 2014. Popravdě řečeno, toto rozhodnutí žalobce nepovažuje krajský soud za příliš šťastné, protože pouze rozšiřuje okruh nepřesností, které uvedenou věc provázejí. Nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by snad u soudů bylo běžnou praxí, že pokud označují určitou písemnost, že by povětšinou v souvislosti s tím uváděly datum, kdy byla tato písemnost doručena adresátovi. Alespoň u zdejšího soudu je naopak běžné, že pokud se uvede označení písemnosti s dovětkem „ze dne“, pak tímto dnem je zpravidla den, kterým byla písemnost datována. Datum 10. 1. 2014 navíc není datem doručení žádosti adresátovi, ale datem jejího předání k poštovní přepravě. Přes uvedené má však krajský soud za to, že označení žádosti žalobcem v žalobě, resp. žalobním petitu, je dostatečně přesné.

Jak už uvedl krajský soud shora, má za prokázané, že žádost o poskytnutí požadovaných informací měla být správně datována dnem 9. 1. 2014. Možná i s ohledem na již několikrát zmiňovaný překlep, zvolil žalobce při označování této písemnosti dovětek „ze dne 10. 1. 2014“, kdy byla žádost odeslána na adresu žalované. S ohledem na skutečnost, že v průběhu soudního řízení bylo spolehlivě prokázáno, že ona žalobcem v žalobním petitu zmiňovaná žádost ze dne 10. 1. 2014 je identická se žádostí, která byla chybně datována dnem 9. 1. 2013 a která měla být správně datována dnem 9. 1. 2014, považuje krajský soud identifikaci žádosti o poskytnutí požadovaných informací, resp. identifikaci jejího obsahu, za nespornou a prokázanou. Způsobem sice poněkud komplikovaným, ale spolehlivým a určitým. Žalované tedy je (a musí být) zcela jasné, jaký je obsah předmětné žádosti o poskytnutí požadovaných informací a nic jí tak nebrání v tom, aby o této žádosti žalobce mohla rozhodnout.

C. Bylo totiž spolehlivě prokázáno, že tak žalovaná doposud neučinila, tedy nepostupovala žádným ze způsobů vyřízení žádosti o poskytnutí informace vymezených v § 14 až 15 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

V posuzované věci bylo prokázáno, že žalobce podal proti postupu žalované stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, na níž nebylo žalovanou, resp. jejím nadřízeným orgánem, nijak reagováno. Stížnost byla podána ve lhůtě stanovené § 16a odst. 2 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Podáním stížnosti tak žalobce vyčerpал bezvýsledně prostředky, které procesní předpis (zde zákon o svobodném přístupu k informacím) stanoví k jeho ochraně. Uvedenou podmínku přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti

správního orgánu tedy splnil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č.j. 4 Ans 4/2009-86; dostupný na www.nssoud.cz).

O tom, že žaloba byla podána včas, tedy ve lhůtě stanovené v § 80 odst. 1 s. ř. s. nelze pochybovat, tuto skutečnost nerozporovala ani žalovaná.

Krajský soud proto v souladu s ustanovením § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalované povinnost rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 10. 1. 2014 (srovnej se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č.j. 4 Ans 16/2009-83; dostupný na www.nssoud.cz).

Ke splnění této povinnosti stanovil lhůtu 15 od právní moci tohoto rozsudku. Dle § 81 odst. 2 s. ř. s. by se mělo jednat o lhůtu přiměřenou, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt, nerozhodne-li podle § 15 o odmítnutí žádosti, poskytne informace v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději 15 dnů od přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění. Tuto lhůtu může povinný subjekt prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset dní. Co se rozumí oněmi závažnými důvody, definuje odst. 7 citované normy. Krajský soud neshledal, že by pod některý z těchto důvodů žalobcem požadované informace bylo možno podřadit. Proto rozhodl ve shodě se žalobním petitem, že žalovaná je povinna splnit uloženou povinnost ve standardní, zákonem o svobodném přístupu k informacím předvídané, lhůtě 15 dnů, která v tomto případě počíná běžet ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Krajský soud zdůrazňuje, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nemůže předjímat obsah rozhodnutí, s jehož vydáním nečinný správní orgán otálí. Stejně tak nemůže nařídít nečinnému správnímu orgánu, jak má ve věci rozhodnout. Takové úvahy jsou na místě až v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s.

Obiter dictum krajský soud dodává, že žalovaná bude povinna postupovat ohledně žádosti žalobce ze dne 10. 1. 2014 dle režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud shledá zákonné důvody, které dle jejího názoru znemožňují poskytnutí požadovaných informací, má právo postupovat dle § 15 citovaného zákona a vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, samozřejmě pečlivě odůvodněné. Stejně tak by v takovém případě měl žalobce právo procesní obrany stanovené zákonem o svobodném přístupu k informacím. To by však již krajský soud v rámci teoretických úvah o dalším možném procesním vývoji sporu zacházel již příliš daleko.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Náklady žalobce spočívaly v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč, odměně advokáta a jeho režijních výlohách (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 5 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, sepis podání ze dne 17. 4. 2014, sepis repliky ze dne 16. 6. 2014, účast při jednání soudu dne 28. 4. 2015); srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhl. č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 3 písm. f/ ve spojení s § 7 cit. vyhlášky. V písemné specifikaci nákladů řízení ze dne 4. 5. 2015 požádal žalobce o přiznání odměny advokáta ve výši 10. 500,- Kč. Ačkoliv dle názoru krajského soudu

mohl žalobce uplatnit na odměně za právní služby poskytnuté mu jeho zástupcem v soudním řízení dle advokátního tarifu částku vyšší, byl výší nákladů uplatněných žalobcem limitován, neboť soud nemůže přiznat účastníkovi řízení náklady v částce vyšší, než kterou účastník požaduje.

Dále má žalobce právo na náhradu hotových výdajů za 5 úkonů právní služby po 300,-- Kč (1.500,- Kč) a na úhradu nákladů jízdného a náhrady za ztrátu času, jak je vyúčtoval a dokladoval v písemné specifikaci nákladů řízení ze dne 4. 5. 2015 (náhrada za ztrátu času za 9 půlhodin strávených na cestě v souvislosti s jednáním soudu - celkem 900,- Kč, náhrada za cestovné při použití osobního vozidla v souvislosti s jednáním soudu - 1.490,- Kč). Protože zástupce žalobce doložil, že je registrován jako plátce DPH, má nárok na povýšení náhrady o DPH ve výši 21 % (§ 23a/ zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Proto krajský soud závázal ve výroku II. rozsudku žalovanou povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Protože z důvodů shora již uvedených zaplatil žalobce na soudním poplatku o 1. 000,- Kč více, rozhodl krajský soud ve výroku III. o vrácení tohoto přeplatku žalobci souladu s § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 5. května 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu